

Předpláči se

Pro Prahu: celoročně 5
zl., půlletně 2 zl. 50 kr.,
čtvrtletně 1 zl. 25 kr.
Pro venkov: celoročně
5 zl. 60 kr., půlletně 2 zl.
80 kr. čtvrtletně 1. 40
Jednotlivá čísla prodá-
vají se po 12 kr.
jednotlivé přílohy hud.
po 50 kr.,
Za inseráty se platí mimo
kolek pouze 2 kr. za řá-
dek drobného písma.

DALIBOR.

Časopis

Jen frankované listy
přijímají se.
Rukopisy redakci zaslan
nevracejí se.

Předplatné přijímá admi-
nistrace v č. 147-I.
(Karlova ulice.)

Dopisy týkající se redakce
Jižtež zasílány franko
p. dru Ludevítovi Pro-
cházkovi do č. 9
v Ječné ulici.

věnovaný zájnu svetské i církevní hudby a zpěváckých spolků českoslov., zároveň pak
organ „Maticе hudební“

s četnými přílohami hudebními.

Redaktor:

Dr. Ludevít Procházka.

Vychází každou sobotu.

Majitel:

Emanuel Starý.

Památné dni hudební.

4. července	1802	nar. Jos. Labický, sklad. tan. — v Šönfeldu.
" "	1871	odhalení pomníku Kr. Gluka ve Weidenwangu.
5. "	1823	I. provoz. zpěv. V. Jirovce „Il Finto Stanislao“
— v Miláně.
" "	1840	† Giuseppe Nosadini, slov. basista — v Miláně.
6. "	1739	nar. Bedř. Vil. Rust, pianista a skladatel — ve
Wörbiczích.
" "	1813	I. provoz. Rossiniho první zpěv. „Demetrio
e Polibio“ — v Miláně.
" "	1837	naroz. Ladisl. Želeňski, dr. fil., skl. polský
— v Grodkovicích.
" "	1843	I. prov. Rich. Wagnera skladby „Letnice“ (Das
Liebesmal der Aposteln) — v Drážďanech.
" "	1858	† Jan Eman. Doležálek, uč. hudby a skla-
datel písní — ve Vídni.
7. "	1733	nar. F. Anderle, znam. samouk na houslích
— v Poděbradech.
" "	1810	nar. Rob. Šuman, výt. sklad. — v Zvikavě.
" "	1818	I. prov. Spohrovy zpěv. „Faust“ — ve Vídni.
" "	1858	† Václ. Plachý, varh. a sklad. — v Praze
(naroz. v Klopotovicích na Moravě).
" "	1858	50leté jubileum založení konservatoře pražské.
8. "	1819	nar. Vatroslav Lisinski, horvátský skladatel.
" "	1826	naroz. Fr. Chrysauder, hud. spis. a učenec
— Lübtheenu (v Meklenbursku).
9. "	1843	nar. Alois Karel, cell. — v Brandýse nad L.
" "	1847	I. prov. Spohrova oratoria „Pád Babylonu“
— v Londýně.
10. "	1835	nar. J. Věnavský, výt. housl. — v Lublíně.

Smetanova „Prodaná nevěsta“.

(Komická opera ve 3 jednáních; vlastnictví „Maticе hudební“
v Praze.)

Dle výtahu klavírního posuzuje

dr. hrabě F. P. Laurencin.

(Pokračování.)

Potud text. Hudba pak (f—dur, $\frac{4}{4}$, vivace) velmi
šťastně k situaci svou komickou se pojí. A tu teprve
poznáváme pravý význam ouvertury celkem sice velmi
střízlivě psané, vzdor tomu ale trefně jádra celého

děje hlavního se dotýkající. Vzalť skladatel úvodní
motiv tohoto finale (str. 113. syst. 1. takt 1. až syst.
2. takt 7.) za začátek ouvertury, jakoby tím již hned
zprvu naznačiti chtěl moment, jenž jest operě zá-
kladem. Nnedá se však upříti, že pravého účinku do-
sáhl větou touto skladatel jenom na počátku 2 finale
tohoto, — na počátek ouvertury široce rozpředené
jest věta tato poněkud homofonní.

Kecal na to vybízí lid (str. 113. syst. 3. takt 5.)
aby svědkem se stal tohoto neslýchaného činu. Tento
zpěv vyznamenává se, jako i předešlé zpěvy doha-
zovače, tonem emfatickým, plným vědomí o důležitosti
a vážnosti projevu, jakýž následovati má, tonem jenž
druhou je typickou známkou osoby Kecalovy. Sbor
mu odpovídá (str. 114. syst. 1. takt 1., 2., 3.): „Po-
zor dáme, svědectví dáme“, kteráž slova oděna a
provázena jsou hudbou rázu veskrze prostonárodního.
Mimo to jeví se v ní jakés očekávání a všemožné na-
pnutí pozornosti, aby tak vážným svědkům ani slo-
víčko z celého děje neuklouzlo. Zvlášť pak stále se
opakující ton C, jenž celou scénou touto v mnohých
transposicích se vine, zdá se býti dokladem výkladu
místa tohoto. A podobně přichází toto C i na str.
115. syst. 2. posl. takt, kde Jeník dotvrzuje, že ne-
odstoupí nikomu svoji Mařenku, leč „velectěnému
synu Tobiáše Míchy“, kde však následkem rozčilení
Jeníkova skladatel od tohoto tónu, jenž u Kecala
jest na místě tomto až psalmodickým, upustil. Vrchol-
líf se melos Jeníkův (str. 115. syst. 2. posl. takt až
syst. 3. takt 6.) enharmonicky upraveným stupňo-
váním na gis.

Poslední slova jeho opakuje Kecal, opouštíje
tu své stanovisko diktatorské poprvé v této scéně,
což hudbou — zakončením v e—dur — velmi trefně
jest podáno. Jeník však nyní klade podmínku, za
jakou hodlá prodati svou Mařenku; (str. 115. posl.
system, meno mosso, cantabile), melismatickou frásí
hudební, silně sentimentálností proniklou. Rozčilení

jeho trefně charakterizuje mezi jiným i akkord ^f_h^a_{Dis} Akordu toho, o němž se Mor. Hauptmann tak široce ve spisu svém „Harmonik u. Metrik“ rozepsal, s prospěchem užívali již Mozart („Titus“, „Recordare“ v Requiem), nověji pak Liszt („Granermesse“, „Crucifixus“) a Wagner (první věta úvodní k „Tristanu a Isoldě“) co znaku nejvyššího pathosu. Smetana pak podobně velmi šťastně tu pochopil užívaje tohoto velevýrazného tvaru harmonického. — Po Kecalových slovech: „Vše zapsáno, jak žádáno“, ironicky podaných, vystupuje opět sbor, vyslovuje podivení své nad činem Jeníkovým tonem opravdu prostonárodním, z lidu vzatým. A teď opět jednou slyšíme hlas manželce své podaného Krušiny, jenž Jeníkovi svou pochvalu vzdává melosem velmi duchaplně myšleným, v němž tento šťastný manžel dodati si snaží jakés důstojnosti a vážnosti, která ale nijak nemůže zakrýti vrozenou mu omezenost a prostotu ducha (str. 116. syst. 2. takt 2. až syst. 3. takt 3.). Na to peroruje Kecal: „Ještě nejsme u konce“ až k sextě stupňovanou, a opět zpět sestupující toninou f—dur; načež krátké interludium orchestrální, velmi duchaplně s jakýms nádechem enharmonickým komponované, nás připravuje na patheticou proklamaci Kecalovu, dle níž zavazuje se Jeníkovi vyplatiti 300 zlatých za odměnu této povolnosti (str. 116. syst. 3. posl. takt, až str. 117. syst. 4. takt 1.). To příčinou jest velikého rozhořčení lidu, jež velmi trefně naznačeno jest frásí následující, drženou v mezích trojzvuků a—dur a d—mol, k níž připojuje se i ozvěna tohoto vox populi — slova Krušiny, provázená již na str. 114 označenou, charakteristickou frásí hudební (str. 117. 4. syst. takt 5. až str. 118. syst. 1. takt 7.). Těmto řečím lidu a Krušiny učiní Kecal svým hlasem diktatorským konec, volaje: Punctum satis, písek na to! (str. 118. syst. 1. takt 7.), kteráž fráse větou orchestrální ironisující pedantism jeho, trefně jest provázena. Po recitativním vybědnutí Kecalovu, týkajícím se podpisu Jeníka i svědků, a komponovaným rytmem barvy byrokraticko-pedantické, následuje krátká z cis do h—mol vedená mezihra orchestrální, v níž důmyslně užito moderních vymožeností na poli enharmoniky (str. 118. syst. 3. takt 2. až posl. syst. posl. takt). Teď deklamuje Jeník své plné jméno, podpíše a tu frásemi již dříve vyznačenými vyslovuje Krušina i veškeren lid úžas a oškli-vost nad takým jednáním (str. 119. syst. 2. takt 7. až str. 121 posl. syst.) a mezi tímto všeobecným pohnutím, plným rozhodné „vis comica“, padne opona. Mařenka stala se „nolens volens“ chotí Vaška. Jeník se jí — podobně „nolens volens“ — odřekl.

* * *

Třetí a poslední jednání. První, jak textem tak i drastickou hudbou zdařilá scena předvádí nám Vaška, ženicha Mařenčina proti vůli jeho. „To, to mi v hlavě le —, leží, o o život mi bě — běží,“ volá ten chudás, a lamentuje, že tak mlád zemřítí musí. Tomuto žalování Vaškovu úvodem jest sada

orchestrální (c—dur, $\frac{4}{4}$, moderato), na podobné téma při prvním objevení se Vaška (v 2. aktu 2. výstup) živě upomínající, rozčileností rytmiky poděšení Vaška zdařile naznačující. A první okolnost novým jest důvodem, že povaha a podstata hudebního dramatu, značně zušlechtěná praxí příznačných motivů, R. Wagnerem zavedenou, není skladateli „Prodané nevěsty“ nijak cizí; úvodní pak větu tohoto jednání vřaditi dlužno mezi nejzdařilejší druhu toho práce, a to hlavně pro důmyslné užívání nástrojů dechových (klarinetů a hobojí), prozrazující pravý a jemný vkus skladatele pro vhodnou barvitost orchestrální. Vaškův koktavý zpěv (str. 122. syst. 4. takt 3) vybočuje z původní toniny c—dur do f—mol, a zároveň znění se $\frac{4}{4}$ takt v $\frac{3}{4}$; panuje v něm jakás monotonie, jež ale právě zde velmi vhodně jest volena, ješto každý blbec — a takovým jest i Vašek — rád pevně na představě jednou v něm vzniknuvší lpí. Tím dá se omluviti ono neustálé vracení se k tonice, jež za důvodem právě uvedeným spíše uznání, než i sebe menšího vytýkání zasluhuje.

Nyní následuje (str. 125) pochod (f—dur, $\frac{2}{4}$, allegro) ballet a produkce komediantův (c—dur, $\frac{2}{4}$, vivace), kteréžto věty obsahem themat, rytmikou, harmonisací a orkestrací věrným a velezdařilým jsou obrazem veselého, rozpoutaného života posvícenského a rozmarné mysli „svobodných“ těch „umělců“, kteří vesnici svou návštěvou poctili. Rem tetigisti, Smetana! Jest to ryzí, pravý humor v roušce zdánlivě prosaické. Ukazovati tu k jednotlivostem neprospělo by. Scénu tu musíš, čtenáři, viděti a slyšeti, abys pravý pojem o výtečnosti její sobě učiniti dovedl.

V následující scéně (j—dur, $\frac{2}{4}$) vystupují Esmeralda a pan principal nad míru zdařilým dvojzpěvem, v němž snaží se Vaška vši mocí přemluvit, aby dal se v „milostné zvířátko“ (v medvěda) přestrojiti; a doufám, že nebude tu třeba rozsáhlých dokladů notových, aby si čtenář na základě toho, co již dříve o zručnosti Smetanově v oboru charakterisování komiky pověděno, o výtečnosti čísla toho dobrý učinil pojem, Esmeralda vede tu slovo, principal jen jako ozvěna jednotlivými slovy Vaškovi chuti dodává; velmi účinná to tedy ironie ve formě kanonické a hranice, dělicí komické od sprostého, velmi přísně tu šetřeno.

V následující scéně kvartetní (c—mol—c—dur, $\frac{4}{4}$) snaží se rodiče Vaškovi ve spolku s dohazováním synáčka přivésti opět na cestu k ženění, jehož se (2. akt), přestrašen řečí Mařenčinou, byl odřekl.

Charakteristická tu rytmika, jak ve zpěvu, tak v orchestru, v níž vidíme jasně snahu na Vaška doléhajících rodičů, aby konečně k rozumu přišel. Slovy, kratkými úhozy ffo provázenými: „Mluv, Vašku, mluv, co tu myšlénku ti vložilo?“ bere se trio dále, a spleten otázkami ze všech stran naň dotírajícími, odpoví Vašek konečně koktaje: „O-ona by mne o-otrávila.“ I dále sypou se kvapem otázky na ubohého Vašíčka, až tento konečně po překrásném, z toniny c—mol do a—dur velmi obratně převedeném interludiu orchestrálním odpoví: „Mně to ně-ně-někdo dnes

povídá“ (str. 133. syst. 2. takt 6.). Na opěté otázky rodičů a Kecala odpovídá Vašek provázen charakteristickými, blouznivými zvuky orchestru (str. 133 syst. 3. takt 4. až str. 134. syst. 1. takt 2.).

Ještě naposled táže se vyzvídající terceto za netrpělivého brčení basů a za lahodného znění terce c° v hořejších hlasech: „A co ti pověděla?“ Vašek po krátké pastorální mezihře (str. 134. syst. 2. takt 1. 2.) odpovídá: „Je hezounká, mne ráda má!“ při čemž orchestr pastorálního tonu a alternace akordů $\frac{5}{3}, \frac{7}{5}, \frac{9}{7}$ na F založených se nespouští. Na to táže se na posled Hátá: „A znáš ji?“ Vašek odpovědív „Ne neznám“, odběhne. Kecal ihned svým věhlasem to tuše, zvolá: „V tom vězí náky podvod!“ (str. 135. syst. 1. takt 1.) a rodiče Vaškovi mu přisvědčují za znění téže orchestrální figury, jaká se při prvním zvolání Kecala ozývala (až do str. 135. syst. 1. takt 5.). Tu náhle zavzní jako jedním hrdlem za pathetického znění plnou měrou rozproudeného orchestru: „Není v tom nikdo jiný“ atd., čímž veškerou vinu na Jeníka uvalují. S komickou emfasi prohlašuje teď Kecal, orchestrem unisono doprovázen, „já všecko vyskoumám“. Nyní (str. 135. syst. 3. takt 5. až str. 136. system 2. posl. takt) opakuje se ještě jednou táž věta (str. 135. syst. 1. takt 2.), o níž již svrchu promluveno, a vhodně i šťastně celý ten výstup zakončuje (syst. 3. takt 1—7.) opakovaní fraze: „Já (on) všecko vyskoumám“ ffo a tutti.

(Pokračování.)

Z ciziny a Rakouska.

** Slovný historik hudební dr. Vil. Ambros vyznamenán jest J. V. císařem Frant. Jozefem řádem železné koruny třetí třídy.

** *Nové opery vlašské* buď hotové buď teprv v procesu svého utvoření se nacházející, jsou: Carlo il Temerario, Gismonda di Sorrento (Piazzano), La Fiera (Delfico), Il Paria (Burgio di Villafiorita), Il Principe di Tapigliano (Cagnoni) a Romolo (Mercuri). Voláme opět a opět: O šťastná Italie!

** *Impressario Pollini* jmenován jest vládou ruskou řiditelem carských divadel pro vlašské opery v Petrohradě a Moskvě. Vzdal se tedy místa ředitele městského divadla v Hamburce.

** *Verdiho rekviem* za Manzoniho provozováno bylo i v Paříži s úspěchem velikým, ač nespůsobilo takého entusiasmů, jako v Miláně. Francouzští kritikové ovšem posuzují je jinak než předpojatí jich kollegové za Alpami.

** *Gounod* onemocněl a má v úmyslu opustiti Anglii, hodlaje na blízku lázeňského místa Trouvillu ve Francii několik měsíců pobýti.

** V budoucí sezóně podzimní provozovati se má v Bologni Rubinsteinova opera „Feramors“.

** V komické opeře ve Vídni bude od 1. srpna až do března bud. r. zpívati vlašská jedna společnost operní.

** *Nový pěvecký spolek v Stuttgartě* uspořádal 2. svůj koncert, z jehož programu vyjímáme: „Křižáci“

(Gade), „Ave Maria“ (Franz), „Zastaveníčko“ (Šubrt), romance pro flétu a klavír, tarantella pro klarinet a flétu (Saint Saëns) a j. Co solisté účinkovali slč. Löwe-ova, pp. Sigmundt a Schnell (zpěv), C. Krüger (fléta), Meyer (klarinet) a W. Krüger (klavír).

** *Ve Vratislavi* zemřel zdravoční rada dr. Viol, známý co kritik hudební. Přeložil a spracoval Gio. da Ponteho text k Mozartovu „Don Juanu“.

** *Paní Wiltová*, primadonna dvorní opery vídeňské, zpívá teď v Londýně s úspěchem skvělým.

** V III. koncertu městském ve Wiesbadenu hrál slovný Wilhelmi koncertní fantasii, již byl F. Hiller zvláště pro něho komponoval, u přítomnosti skladatelově s obvyklou bravurou. Týž večer hrál L. Brassin z Brusellu klavírní koncert do a-moll od E. Griega a konečně vystoupila jakás zpěvačka, slč. Walbelenová z Drážďan (neznámá veličina) a zpívala prý tak, že obecenstvo z pouhé útrpnosti snad se na rychlo vytratilo ze síně koncertní.

** *Náš krajan* L. Saar, rodák z Prahy, dosud kapelníkem v Londýně, jmenován jest kapelníkem při městském divadle v Hamburku.

** *Ze Sondershausenu*. (P. d.) Třetí „Loh-koncert“ nebyl pro nepříznivé počasí tak četně navštíven, jako oba předešlé, ač co do vhodného sestavení programu od nich se nelíšil. Na prvním místě stála ouvertura „V háji“ od J. Brüllla, která postrádá oné ideálně romantické nálady, jaké vyžaduje již její titul, vyjma snad několik otřepaných triviálních fanfar. Obecenstvo se zachovalo k práci té tak, jak toho zasluhovala. Suita pro solové housle s pianem od J. Raffy, jest skladba velmi účinná. Z pěti oddílů (prélude, menuetto, corrante, larghetto, il moto perpetuo) jest druhý a čtvrtý nejzdařilejší. Nejlepší z celku bylo zakončení oddělení prvního symfonickou velkolepou básní Lisztovou „Ideály“. Oddělení druhé obsahovalo 1. polonézu pro housle od J. Lauterbacha, kterouž hrál dovedný jmenovitě v brilliantní hře zcela zdomácnělý houslista Zeitz z Gothy, který také v prvním oddělení suitu Raffovu přednášel. Následující symfonie, Vám též dobře známá, „Oceán“ od A. Rubinsteina, náleží bez odporu k nejvelkolepějším plodům skladatele tohoto. Poněvadž skladba ta v „Daliboru“ již náležitěho posouzení došla, nepotřebuji se dále o ní zmiňovati. Podotýkám pouze, že obecenstvo na nějakou hodně hlučnou bouři mořskou čekající, bylo ve svých nadějích poněkud sklamáno a tudíž ne zcela uspokojeno.—Program koncertu večerního byl: ouvertura k zp. „Semiramis“ od Rossiniho, arie z Oberona a finále z téže opery od K. M. z Webrů, hymna k sv. Cecílii od Gounoda a ouvertura od Benedikta. Čtvrtý „Loh“-koncert náležel programem svým z větší části století předešlému. Zahájen byl ouverturou k Cherubiniho zpěvohře „Fanisca“. Přísná kontrapunktická stavba, vystříhání se všech planých křiklavých efektů dodává skladbě té nemalé zajímavosti. Dále proveden koncert pro 2 lesní rohy, 2 hoboje, a smyčcový kvartet od Haendla a téhož mistra sonata pro solové housle, 2 hoboje a kvartet. Obě skladby co kuriozity přijaty byly dosti příznivě. Třívětá symfonie v c-dur od Mich. Haydna zakončila oddělení první. V oddělení v druhém slyšeli jsme Beethovenovu

„eroiku“ mistrně provedenou. Třetí věta musela býti opakována. Mimo to přednesl p. Josef Heindl koncertino pro flétnu od W. Haakeho s překvapující zručností a vyrovnaností tonu. Zmíniti se chci ještě o dvou koncertech, a sice o koncertu v spolku „Künstlerklause“ odbývaném, a o církevním koncertu. První měl na programu: trio v c-mol od Beethovena (pp. Weber housle, Zeitz viola, Monhaupt sen. čello), pak sonatu pro housle od S. Bacha (p. Weber), kvinteto pro 2 housle, (pp. Weber, Reinboth), violu (p. Zeitz), čello (p. Monhaupt) a basu (p. Laska), sonátu pro klavír a lesní roh od Beethovenova (pp. Laska a Barue), konečně kvintet od Rubinsteina. V církevním koncertu (dne 18. června) provedeno bylo Mendelssohnovo oratorium „Eliáš“. Netřeba šířiti slov o umělecké ceně tohoto díla, neboť kdekoliv provedeno bylo, nalezlo všude vřelého přijetí, jak ze strany kritiky tak ze strany obecnosti. Titulní úlohu zpíval barytonista Mayr z Memphisu (v Americe), který nyní v Lipsku za příčinou svého zdokonání-se ve zpěvu mešká, i provedl ji ku všeobecné pochvale. Hlas jeho unáší zvláště ve střední poloze mohutností svou. Jak se proslýchá jest p. Mayr k naší opeře pro zimní sezónu engažován. Ostatní solové partie byly vesměs v obratných rukou členů zdejších zpěváckých spolků „Cecilienverein“ a Liedertafel“. Sbory šly výtečně, jakož i část orkestrální, kterouž provedla dvorní kapela. Celek svědčil o neunavné pili a obezřelosti dirigenta, městského varhaníka p. A. Königa. Pro příští koncert chystá se prý Lisztovo oratorium „Legenda o sv. Alžbětě.“ M.

Zprávy z Prahy a z venkova.

* Výtečný pianista polský, Josef Věňavský meškal tyto dny v Praze, odjížděje z Varšavy do Paříže. K vyzvání zdejších kruhů hudebních hodlá v příští sezoně koncertní také v Praze vystoupiti. Budeme tudíž míti příležitost, seznámiti se blíže s jedním z nejstatečnějších umělců slovanských.

* Sl. Emilie Bubeničková meška nyní ve Františkových lázních. Tamtéž traví dobu svých prázdnin umělci pí. Žofie Menterová a p. D. Popper.

* Mladistvý cellista Jindřich Korel, bývalý chovanec pražské konservatoře, posledně člen orchestru divadla v Štýrském Hradci, meškal tyto dny v Praze.

* Z „Moravské Besedy“ v Praze. Na oslavu 76. letých narozenin Fr. Palackého uspořádána v místnostech spolkových dne 27. června koncertní zábava, při níž ze zvláštní ochoty účinkovali slečna Cachova, mimo to pánové Paukner a Melichárek. Prvým programem byl sbor Arn. Tovačovského „Svorný duch“. Zapělí jej členové „Mor. Besedy“, většinou to bývalí členové soukromého pěveckého spolku „Slavoje“ v Olomouci. Slavnostně vážný ton vanoucí celou skladbou uspokojivě byl postižen, což zvláště tvrditi se musí o čtvero-zpěvích v sboru tom. Jinak pouze ten požadavek na zpěváky sborové bychom byli kladli, by u početí jednotlivých odstavců či větších či menších s větší sebedůvěrou a odhodlaností si byli vedli, než jsme pozorovali. Na to

zapěla slečna Cachova „Aničku“, píseň od Kašp. Pivody, jakož i „Aj čo by bola“, píseň od Fr. Pivody zvučným svým hlasem. Zvláště poslednější píseň s obratností a uznání hodnou vřelostí přednesla všemi odstíny výrazu a s jistotou mnohem větší, než v první písni shledáno. Obsáhlý svůj hlas plnou měrou projevit jí tu umožněno. Vniknuvši v ducha skladeb těch provedla je cituplně, až na nepatrné některé části, kteréž ne docela jasně a zvučně na jevo vystoupily. Rozhodně nejslabším bylo přednesení „Českých perel“, fantasie na národní píseň od Nápravníka. Postrádali jsme v něm mnohých věcí, jichž právem jsme se nadíti mohli, jakož zase shledali jsme se s mnohými vadami podstatnými, kteréž jakýmsi způsobem až překvapovaly. V patrně skvělém kontrastu s tím bylo zapění p. Melichárkem dvou písní, „Dívko spěj v míru moc“ od Pauknera a „Dobrou noc“ od Abta. Mohutný hlas p. Melichárkův milé pobavení a zotavení způsobil po nedostatečném přednesení skladky Nápravníkovy. Průvod na pianě k písním sl. Cachovou a p. Melichárkem zapěným převzal ochotně p. Paukner. Posledním číslem byl sbor od Vašáka „Jen dál“, jenž žertovným svým, laškujícím tonem posluchačstvo mile překvapil a rozjařil. Správného a živého provedení nepostrádáno tu nikde, až na předposlední kvartet, v němž, že partie basové s jakousi nejistotou vystupovaly, znamenati bylo lze. Přes jednotlivé méně úchvatně přednesené partie programní zůstal celkový dojem přec uspokojující. Sluší podotknouti ještě, že veškerá téměř čísla s hlučnou pochvalou přijata byla.

* K slavnosti odhalení pomníku Klicperova v Chlumci nad Cidlinou (15. a 16. srpna b. r.) složil zvláštní kantátu pro smíšený sbor p. Malát (v Hořicích) a kantátu pro mužský sbor p. Kar. Bendl.

* Jednateli „Matice hudební“ jmenováni jsou pro Prachatice a okolí p. Jan Vobořil, majitel hudebního ústavu a pro Novou Paku p. Frant. Záhorský, řed. kůru tamtéž.

* P. Otčkar Ševčík, vytečný houslista a bývalý ředitel orchestru kr. z. českého divadla v Praze, jmenován členem orchestru carského divadla v Petrohradě.

Výlet „Hlaholu“ do Turnova (dne 28. a 29. června). Jest to všeobecně známým tajemstvím, že v nynější době téměř po všech krajinách československých mužské zpěvácké spolky nepochopitelným způsobem jeden po druhém v poznenáhlem umírání zacházejí; ba i v oněch statečnějších městech, kde spolek nominálně dosud trvá, traví přede jen dny života svého v tichém živoření a ne jako před časy v čilém rozproudění života, v bujarém sebevědomí svých mladých sil. Snad to duch času zavinil, jehož heslem jest neustálá, věčná změna? Jak krásnou obrali sobě po venkově spolkové zpěváčtí úlohu v společenském životě českém! Oni to byli, kteří v první řadě budili vědomí národní v nejširších vrstvách obecnosti českého, oni uměním hudebním, zpěvem, touto nejněžnější páskou všech duší lidských, pojili různé elementy národa našeho v jeden celek a byli tak zajiště jedním z nejčilejších faktorů při novém vzkříšení

ducha a vědomí národního v středu našem. Nyní ovšem stojí národ náš u vývoji svém na stupni daleko vyšším: národní vědomí dávno již probuzeno žije v prsou všech věrných synů českoslovanských. Spolkové zpěváčtí prvotní úlohu svou: šíření vědomí národního zdárně již vykonali; z toho však nenásleduje, že by po vykonání této prvotní úlohy své museli složit své zbráně k odpočinku. Nejsme ještě u cíle — nám uloženo jest nepřehledné ještě množství prací, než dospějeme ku stupni takovému, kde závažným bude hlas náš v tom velkém spolku národů evropských. Než ku cíli vytčenému dospějeme, daleká jest a obtížná ještě cesta naše a tu mezi ostatními silami českými povstává spolkům zpěváckým další úloha, aby zanechavše bývalého písničkářství, jež sami považují za stanovisko překonané, obrátili všechn svůj zřetel nyní ku stránce té, která má vlastně vyplňovati program každého moderního spolku pěveckého: ku stránce ryze umělecké. Duch času to ovšem zavinil, že spolkové, kteří myslí, že již dostali nyní své povinnosti, pakliže čas ob čas ku nějaké té slavnosti vytáhnou s praporem v čele a odzpívají při té příležitosti několik dávno omletých vlasteneckých písniček, že spolkové ti v době nové, jež slavností tak častých jako prve nemiluje, poznenáhlu v nečinnosti se rozpadávají; však tentýž duch času, jehož heslem jest „věčná proměna“ nutí právě čilejší naše spolky k tomu, aby stanovisko dřívější vyměnili za nové, na jehož uměleckých základech bohdá se zaskvějí nové květy činnosti v pravdě umělecké. Jest to smutným věru úkazem a vyznati si to musíme sami, že vlast naše, jež ode dávna slynila po všem světě co kolébka nejdovednějších a nejhodlivějších pěstitelů umění hudebního, ztrácí nyní jaksi tím na lesku bývalém, že umění hudební u nás není, jako dříve, majetkem všech vrstev společenských, nýbrž že neustále více se omezuje na několik jedině kruhů hudebních ve větších městech českých. Jaké tu pomoci? Zpěváčtí spolkové by si zajisté největších získali zásluh o umění domácí, kdyby soustředili po svém ckršku všechny hudební síly a snažili se v závodění ušlechtilém a poznenáhlym neunavným cvičením se vyšinouti na onen kýžený stupeň pravé umělecké dokonalosti, kde by se pak stali středištěm uměleckého ruchu v celém okolí. Že by krásnějších ještě docíliti se dalo výsledků připojením ženských jednot pěveckých v mohutnější sbor smíšený, leží na bíledni. Povážíme-li pak, že by sousední jednoty pěvecké v horlivé činnosti své se smluvily o stejném programu a navštívily se všechny vzájemně ve svých městech ku velkolepé společné produkci v dobu určitou, třeba jednou v roce, a tu že by provéstí mohly díla mistrů největších — to-li jak náleží uvážíme, poznati musíme, jak důležitou úlohu by mohly hráti naše jednoty pěvecké i mužské i ženské v jednosvorném spojení, kdyby po naznačené cestě činnosti pokračovaly. Větších skladeb přiměřených od nejpřednějších mistrů domácích jest tu dostatek a jisto jest, že by se při větší po nich poptávce dosti dovedných sil skladatelských našlo, jež by potřebám novým úplně vyhověti dovedly. Jak by se tím způsobem opět mohla ku netušenému rozkvětu vzmoci dosud poměrně k jiným národům

bohužel chudá naše českoslovanská literatura hudební! Podobnými as myšlenkami o jednosvorném uspořádání produkce byli vedeni stateční pořadatelé výletu zdejšího zpěváckého spolku „Hlaholu“ do Turnova a původně zamýšlelo se, že umluví se „Hlahol“ s čilým a poměrně dosti silným Turnovským spolkem pěveckým o společném programu, aby v mohutnějším celku provedena byla čísla sborová. Pro nedostatek času upuštěno bylo pro tentokrát od původního plánu a „Hlahol“ v četném zastoupení junáckých členů svých novou ověnil jméno své slávou v krajině Turnovské. Program celé té produkce výletní sestával ze dvou větších oddělení: první část byla provedena za spoluúčinkování solových sil a sice slč. Marie Sittovy, pp. Kinského, Kučery, Novotného, Pauknera a Součka s průvodem instrumentálním v místnostech nového, velmi elegantně upraveného divadla městského a druhá část, čistě vokální, byla provedena v zahradní zábavě téhož dne u večer v hostinci „u města Petrohradu“. V prvnější části programu vedie sborových čísel zvláštní k sobě poutaly pozornost veškerého obecenstva solové výkony slč. Sittovy, jež milokrásným hlasem svým s přednesem ušlechtilým uchvátila četné davy shromážděného obecenstva v tak neobyčejné míře, že nebylo bouřnému potlesku a vyvolávání ani konce. Pakliže byl slečnin přednes Gounodovy meditace „Ave Maria“ na známé Bachovo první praeludium s průvodem houslí, harmonia a piana, jež provedli pp. Novotný, Kučera a Paukner, s vděkem neobmezeným přijat, dostoupilo všeobecné nadšení při zdařilé interpretaci národních písní českých, těchto květů poezie národní, stupně nejvyššího. Není to věru snadným úkolem pro pěvkyni operní, která zvyklá jest na širé formy a markantní efekty opery, aby dovedla se vžítí ve formy jednoduché písně národní a podala ji obecenstvu s neporušeným pelem poesie národní; že se slečně Sittově přednes písní českých tak přirozeně, nehledaně, v rouše citu bezprostředního zdařil, svědčí nejpatrněji o vzácné všestrannosti umělkyně té a jejím bohatém nadání hudebním. Co instrumentální číslo bavilo též v značné míře „velké duo“ z „Fausta“ pro harmonium a piano, jež s obratnou dovedností přednesli pp. Kučera a Paukner. V ostatních číslech bohatého toho programu samovládě s mocí neodolatelnou účinkoval „Hlahol“ pod statečným a ode dávna osvědčeným vůdcovstvím ředitele svého, proslulého skladatele K. Bendla. Tři sbory a sice mohutný „Žalm“ od Dr. K. Loeveho, mlhavě sentimentální „Opuštěný“ od J. R. Rozkošného a něžný, čtveračivým rozmarem překypující a zvláště co do rytmické své strunky neobyčejně intresantní dr. L. Procházkův sbor „Vrácení se od milé“ jsou vzaty z oboru čistě vokálního. S průvodem orkestru, jež zde zastupoval velmi čestně surrogat piana a harmonia (kterýžto průvod místo orkestru ku větším věcem doporučujeme co velmi praktický všem jednotám) byly provedeny ještě další dvě skladby a sice „Po bitvě Bělohorské“, velký chorální výjev se solovými hlasy s průvodem harmonia a piana od K. Bendla a co velmi efektní číslo závěrečné „Srbské národní“ od B. Tovačovského. Veškerá tato čísla byla provedena s obvyklou u „Hlaholu“ akuratessecu od nejostřejších

efektů plného hlasu až do nejjemnějších odstínů pianissima. Z čistě vokálních čísel nejvíce se líbil Rozkošného „Opuštěný“ a Procházkův sbor „Vracení se od milé“. Bendlův chorální výjev, při němž solové partie mistrně provedli pp. Souček, Kinský, Kučera dr. Šmolcno a Paukner vzbudil pravou senzaci v celém obecenstvu. V druhé části programu v zahradním hostinci „a Petrohradu“ přednesl „Hlahol“: „Studenti“ a „Plavba večerní“ od N. Gadeho „Poslední sklenka“ a „Měj blahý sen“ od Jos. Pauknera, „Pražská Bětulinka“ od Nesvadby, „Růžinko má dřímej“ a „Pochod z nár. písní“ od K. Bendla. Všechna čísla byla vděčně přijata, obecenstvo v naladění nejpříjemnějším zůstalo pohromadě hluboko do noci. K vůli úplnosti budiž podotknuto, že druhého dne z rána byl podniknut výlet z Turnova přes lázně Sedmihorské, kdež „Hlahol“ srdečně jsa uvítán dr. Šlechtou zapěl mohutný Veitův sbor „Na Prahu“, bujaré Gadeovy „Studenty“ a něžně lahodný Bendlův sbor „Růžinko má dřímej“; odtud šlo se dále na Hrubou Skálu, divokrásným kamenným městem a přes Valdštýn zpět do Turnova. Poněvadž pro odpůldne počasí nepříznivé prekazilo obmyšlený výlet na „Malou Skálu“ jest na rychlo aranžován taneční věneček, jež zúčastnil se nejskvělejší výkvět krásných dám Turnovských. Jak nenucená a živá byla zábava ta, dosvědčuje jasně ona okolnost, že rozjařená společnost s výletníky vytrvala až do hodiny odjezdu, takže se z taneční síně rovnou cestou šlo na nádraží. Páni výletníci osvěžili mysl svoji v čarokrásné a divě romantické krajině Turnovské a obecenstvo tamnější okrálo vzácným v pravdě požitkem uměleckým, jež mu „Hlahol“ skladbami přednesenými připravil. Z obou stran bude na tak skvěle vydařenou pouť uměleckou zajisté výhradně s pocity radostnými a často vzpomínáno. „Hlahol“ by velmi prospěl hudebnímu ruchu na našem venkově, kdyby dle úmluvy s dotýčnými jednotami častěji podnikal umělecké výlety v rozličné kraje vlasti naší. Jen častějším stykem všech hudebních živlů českoslovanských a šlechtným závoděním vespolek docíliti možno živějšího účastenství v zájmu umění a tím i šířiti pravé vzdělání hudební po všech vrstvách národa našeho. Úkol tento vznešený nespustí zajisté „Hlahol“ ni ostatní naše pěvecké jednoty z myslí svých!

X

První představení operní školy kr. z. česk. divadla vydařilo se tak skvěle, že předčilo všecko očekávání i nejchladnějších myslí z kruhů obecenstva českého. Pokud se nás týče, zmíníme se pro dnešek několika slovy o zevnějším výsledku všech tu zaměstnaných sil školy operní; ostatně si ponecháváme ještě volnou ruku a hodláme promluvit při nejbližší příležitosti šířeji o hodnotě a vnitřním zařízení školy té, aby jasno bylo obecenstvu, čím se liší ústav tento od ostatních pražských ústavů privátních, a dle toho aby posouditi mohlo, jakým způsobem a kde lze dosáhnouti mládeži české řádného a v pravdě uměleckého vychování pěvecko-hereckého!

Zajímavá produkce ta jest zahájena ouverturou

z Blodkovy komické opery „V studni“, načež jest provedeno chovanci III. ročníku počátečních pět výstupů téže opery a sice partii „Lidunky“ provedla sl. Antonie Tichá, úlohu „Verunky“ sl. Zdenka Čechova; obě pak mužské úlohy „Vojtěcha“ a „Janka“ měli v rukou pp. Kompit a Mareš. Vystoupení všech tu zaměstnaných sil bylo pevné, jisté: každý pohyboval se přiměřeně v mezích své partie, klídně, volně a s rozvahou; tak že činil celek dojem spíše více skutečného představení dávno engažovaných sil než dojem jakési pouhé zkoušky. V prvním výstupu setkali jsme se se sl. Čechovou, jejížto mohutný, jasně vyslovený alt měkkou ohebností, jež ovšem mnohdy až k mezím nebezpečného tremolování sáhala, příjemně působil. Přednes, jakož vůbec celé pojmání čarodějné stařeny co do stránky herecké bylo přiměřené, maska zdařilá. Velmi dobře kontrastovala zjevem i živou hrou co „Lidunka“ sl. Tichá, jež i charakterem zdravého, světle zvukového hlasu svého jakož i celým temperamentem svym jest rozenou pro rozmarné partie subretní. V úloze „Vojtěcha“ dokázal p. Kompit, že umí vládnouti obratně, bohužel příliš málo vydatným tenorem svym. Jest to zajisté material velmi skrovný, jež během času vlastní křehkostí svou by se rozdrobiti musel při větším namáhání na jevišti; pro menší místnosti, pro koncert či salon bude to síla zajisté vítaná. Za to potěšil a srdečně rozesmál p. Mareš co Janek výtečnou takřka „Palečkovskou“ svou hrou a bezúhonným přednesem své zajisté podivuhodnými skoky melodickými ne málo choulostivé partie veškeré obecenstvo. Ač již byl engažován, navštěvoval p. Mareš pilně operní školu, a na výsledky neunavné práce může být mladý tento pěvec všim právem hrdým. Že na dráze započaté v pilném studiu neustane, o tom jsme přesvědčeni; nyní záleží jedině na příslušných orgánech, opery české, kteří rozhodují o přidělování úloh, aby častěji byl přiměřenými úlohami zaměstnáván vzácný tento talent ku směru hlavně komickému se schylující. Jen častým vystupováním před obecenstvo dospěti možno pěvci na stupeň mistra!

V třetím čísle a sice v „Noclehu v Granadě“ provedli duetto sl. Knotkova a p. Stropnický, taktéž chovanci III. ročníku. Obě tyto síly pěvecké jsou nám známými zjevy z českého jeviště, kdež jsouce engažováni častěji vystupují v menších úlohách. Duetto bylo bezvadně provedeno, zvláště p. Stropnický co „myslivec“ přednášel s tak jemnými nuancemi, s takou vroucností citu, že bez rozpaku souhlasíme milerádi s bouřným potleskem obecenstva.

V čísle pátém předvedena jest scena z „Normy“ a sice scéna „Adalgisy“ před oltářem v háji bohům zasvěceným. „Adalgisu“ zpívala sl. Anna Roubalova ze III. ročníku i zdá se nám, že vzdor vši tuhosti ve hře a neohebnosti mohutného jádrného hlasu právě při této žákyni nejpatrněji ze všech se jeví nemalé nadání dramatické, hluboký vřelý cit a smysl pro pathetickou výrazu. Co se zejména hlasu týče, tu nás na první poslechnutí téměř zaráží svou mohutností neohebný ten soprán a ruší valně dojem celkový nerovnost obou rejstříků, jež jsou příliš ostrým přechodem posud od sebe rozdělené; však neobyčejný oheň momentánně na povrch

se deroucí ručí nám za to, že při opatrném, velmi opatrném dalším vedení rozvine se nám tu síla zajisté velmi pozoruhodná. Ostatně měla slečna ohromnou tremu, snad největší ze všech.

Ze „Střelce kouzelníka“ proveden byl první a druhý výstup třetího jednání. Při prvním svém výstupu na českém jevišti zpívala sl. Knotkova před svým engažováním partii „Lidunky“; při té příležitosti vyslovili jsme dosti zřejmě své mínění o umělecké kvalifikaci této dámy: hlas již tehda byl nápadným zvučností svou, jakkoli jsme nezatajovali, že pilnou školou musí slečna hledět hrany ostrého svého organu uhladiti, vytríbiti. Zdali se jí to podnešek podařilo, nelze dosud s úplnou jistotou říci. Nedá se zapřít, že jakýsi pokrok v obratnějším zacházení s hlasem byl nám patrný, však rovněž tak nedá se zapřít, že stará vada častého distonování a častěji užívaného ostře vyraženého výkřiku, čímž se rovnováha melodické fráze povážlivě hatí, dosud úplně odstraněna není. Hra se u slečny též dosud nepozvedla na vyšší stupeň volné nenucenosti. Proto tím nápadněji totiž příjemněji, vystupoval celý ten harmonický, ve hře, zpěvu i mimice souladný a uhlazený zjev slečny Tiché, jež co „Aninka“ úplně potvrdila výše o ní vyslovené mínění naše. V oboru subretním kyne žačce této skvělá budoucnost — to možno dle všech znamení s jistotou prorokovati. Ve výstupu následujícím seznali jsme veškeré žakyně operní školy z prvního a druhého ročníku: zapěly známý sbor družiček s takovou precizností a vybroušeností, že by si výkon ten mnohý sbor mnohé opery za následováníhodný příklad vzíti mohl. Solo družičky přednesla čistým, zvučným hlasem slč. Marie Laušmanová, žakyně II. ročníku.

Z „Lejly“ Bendlovy proveden byl III. výstup druhého jednání a sice oblíbené dueto mezi „Zorajdou“ a „Boabdilem“, jež přednesli: slč. Marie Kučerova ze III. ročníku a p. Stropnický. Slč. Kučerova již zajímavým zjevem svým a velmi vkusnou úpravou zevnější získala pojednou celé obecenstvo na svou stranu; co do hry i zpěvu počínala si nejhotověji a nejjistěji ze všech svých spolužakyn. Jasně vědomí své síly, hojně vzdělání a inteligence září z výmluvného, velkého temného oka dívky té; každý její pohyb je volný, ušlechtilý a situaci a slovu zpívanému vždy přiměřený — škoda že hlas její obestřen jest zvláště ve vyšší poloze chmurnou chorobou a tato podstatná příčina bude, jak se nám zdá podstatnou závadou, že nikdy neotevrou se dveře ku svatyni umění pěvecko-dramatického žačce této, pakliže především ostatním ještě v čas se o to nepostará, aby orgán svůj veškeré choroby zbavila. Jinak jest veškeré další cvičení marné.

V závěrečném čísle, v druhé scéně druhého jednání ze Smetanovy opery „Braniboři v Čechách“ setkali jsme se znovu se slč. Kučerovou, Reubalovou a Čechovou jakož i s p. Kompitem, kdež v obtížných těch partiích choulostivých v intonaci a poloze příliš vysoké tím jasněji vystupovaly vady i dobré stránky všech jmenovaných členů školy operní. Zvláště orgán slečny Čechovy výmluvné svědectví vydával o tom, jak krásným jest tonem od přírody nadán a tím patrněji

naznačoval, k jak vysokému stupni dokonalosti by se rozvinouti dal při dalším mistrovském vedení.

O tom, jak který hlas jest cvikem školním vyvinut, zúmyslně zamlčujeme; neboť víme předobře, že hlasy všech tu předvedených sil pěveckých dle rozličných před tím „method“ byly maltretovány i jisto jest, že za poměrně krátkou dobu osmi měsíců nelze činit divy ni zázraky. Co se vyvésti dalo, to zajisté provedli oba profesoři zpěvu pp. Lukes i Lev s pílí nejsvědomitější. Výsledek byl aspoň pro obecenstvo překvapující, jež také v uznání neobmezeném hojnou štědřilo pochvalou a vyvoláváním každý výstup jednotlivce i výtečně se-cvičený sbor. — Mezi jednotlivými čísly zpěvními umístěny byly jednotlivé deklamace, jež přednesly žakyně I. a II. ročníku (paní prof. Sklenářová-Malá) s výsledkem velmi zdárným. Sentimentální „Poutnici“ od Jablonského přednesla slč. Louisa Havránkova z II. ročníku; rozmarnou „No, no“ velmi zdařile podala slč. Leopoldina ze Šurdů z I. ročníku a temně vážnou, překrásnou báseň hlubokého obsahu „Věčnost“ od R. Mayera deklamovala slč. Milada Králová z II. ročníku. S výsledkem tak skvělým může býti ředitelstvo školy operní spokojeno. X.

Směs.

Myšlenky o hudbě.

Výroky slovitných skladatelů a spisovatelů o hudbě

Sebrala La Mara.

II.

Zákony, meze, pokrok.

(Pokračování).

Umění má sílu neodolatelnou; teprve když hodina pokroku nadešla, vyčistuje vnitřní svou mocí a silou roli svoji od všelikého bejlí a učiní ji úrodnou, aniž by se při tom buď osobní nějakou choutkou, neb osobní slabostí másti dalo.

Fr, Liszt. Bellini's Montechi u. Capuletti.

Listárna redakce.

P. K. St. Litujeme, že jsme nemohli tenkrát již upotřebiti.

P. G. v S. — Upotřebíme příště.

 Ctěné pp. odběratele „Dalibora“, kteří dosud neobnovili předplatné pro druhé pololetí, žádáme, aby sobě neobtěžovali, zaslati je co nejdříve. Upozorňujeme zároveň, že premii za I. pololetí obdržeti mohou pouze oni předplatitelé, kteří zapravili úplně předplatné za první pololetí.

Administrace «Dalibora».

Do Turnova.

Pražský zpěv. spolek „Hlahol“ řadí poslední svůj výlet do Turnova a rozkošného jeho vřkolí — Sedmi-horek, na Hrubou Skalu a Valdštýn — dne 28. a 29. června t. r. podniknutý, mezi nejvzácnější a nej památ-nější momenty v spolkovém svém životě, a účastníkům výletu zůstane nehasnoucí, vděčná upomínka na tyto dva dny v blahé paměti.

Dokonalý zdar podniknutého výletu jest však pře-
devším zásluhou vlasteneckého občanstva Turnovského, které návštěvu spolku našeho bratrsky přijalo a výlet-
níkům pohostinství ochotně nabídl a poskytl — zejména pak vícero obětavých mužů, kteří „Hlaholu“ dráhu kle-
stili, a přípravy k provedení jeho koncertní i zábavní
produkce, jakož i výletu laskavě převzali a vykonali.

V upomínce ještě nejživější, podkládá výbor „Hla-

holu“ za slušnou svou povinnost, vďečnost svou, jmenem
svým i jmenem celého spolku veřejně osvědčiti, a vzdává
vřelé díky

ctěnému obecenstvu Turnovskému i z vřkolí za
četné účastenství a lichotivou poctu při koncertu i za-
hradní zábavě — pak ct. mužskému zpěváckému
spolku a ct. výboru záložny v Turnově, zvláště
hodnostářům obou těchto spolků: p. Dru. Laufber-
grovi, p. Dru. Šlechtovi p. Rývovi, p. Hákoví,
p. Kopalovi a p. Čepelínkovi — za přeochoťnou
a vydatnou podporu v uspořádání celého výletu vůbec a
koncertu, zadržní zábavy a improvizované zábavy dru-
hého dne zvláště — konečně pak všem, kdož výletníkům
upřímného pohostinství laskavě poskytli.

V Praze, dne 2. července 1874.

Výbor „Hlaholu“.

Pozvání ku předplacení

na III. čtvrtletí II. ročníku týdenníku hudebního
„DALIBOR“

redakcí dr. Ludevíta Procházky

vycházejícího každou sobotu s nejrozmanitějším, poučným i zábavným obsahem a s měsíčními přílohami pro
klavír a zpěv jednou i vícehlasý a dvěma premiemi.

Dosud vyšlé hudební přílohy k II. ročníku obsahují:

- I. „Zpěv Přemysla“ z vlastenecké zpěvohry „Libuše“ Bedř. Smetany.
- II. a) „Východ měsíce“ scena z kom. opery „V studni“ — od Vil. Blodka pro piano upravil J. Kaan z Albestů b) „Ptáčku leť dál“ píseň s prův. piana slož. Vil. Blodek.
- III. Dvě skladby pro klavír: a) „První milování“ — slož. Max. Konopásek — b) „Motýl-
kové“ slož. J. Nešvera.
- IV. Dvojzpěv (pro sopran a tenor) z ruské zpěvohry „Nižegorodci“ Ed. Nápravníka.
- V. Lístky z památníku: a) Valčík našeho dědečka, b) Vzpomínání. c) Dozvuky z plesu. d) Uko-
lébavka — pro piano slož. J. Nešvera.
- VI. Dvě písně s prův. piana: a) Hvězda naděje, slož. Ladislav Želeňski — b) „Spi dětá-
tko“ — slož. Ant. Foerster.

Premie za I. pololetí podá ctěným předplatitelům směs z Bendlovy opery „Lejla“, uspořádaný
pro klavír p. skladatelem samým a premie za II. pololetí výbor z písní Zdeňka Fibicha.

Předplatné obnáší

pro venkov:

čtvrtletně 1.40 kr.
půlletně 2.80 „

pro Prahu:

čtvrtletně 1.25 kr.
půlletně 2.50 „

Jednotlivá čísla prodávají se po 12 kr., jednotlivé přílohy hudební po 50 kr.

Za donášku do domu platí se čtvrtletně 10 kr.

Ctěným jednotám pěveckým a jiným spolkům snižujeme, pak-li se předplatí nejméně pět
členů, předplatné na poloviční cenu.

Odběratelé „Dalibora“ požívají ještě té výhody, že veškeré hudebniny vydané nákladem a tiskem firmy
Em. Starý a spol. v Praze obdrží na požádání s 20% sračkou.

Předplácení poštou děje se nejlépe poštovními poukázkami, což stojí pouze 5 kr.

Administrace „Dalibora“ v Praze

Karlova ulice, č. 147—I.